

BORVA
SLOVENSkih
KARAKTERJEV

Avtorski projekt
igralcev SLG Celje
in Zeljka Vukmirice

SLOVENSKO LJUDSKO GLEDALIŠČE CELJE
Gledališki trg 5
3000 Celje

Tina Kosi, upravnica
Borut Smrekar, pomočnik upravnice
Tatjana Doma, dramaturginja
Miran Pilko, tehnični vodja

Jerneja Volfand, vodja
programa in propagande
Telefon +386 (0)3 426 42 14
Faks +386 (0)3 426 42 20

Urška Zimšek, blagajničarka
Telefon +386 (0)3 426 42 08
(Blagajna je odprta vsak delavnik
od 9.00 do 12.00 in uro pred predstavo.)

Tajništvo
Telefon +386 (0)3 426 42 02
Faks +386 (0)3 426 42 20
Centrala +386 (0)3 426 42 00
E-naslov: tajnistvo@slg-ce.si
Spletna stran: <http://www2.arnes.si/slg-ce/>

Ustanovitelj SLG Celje je
Mestna občina Celje.

Program gledališča finančno omogoča
Ministrstvo za kulturo.

SVET SLG CELJE
Miran Gracer, Drago Kastelic (predsednik),
Zdenko Podlesnik, Miroslav Terbovc, Aleš
Vrečko

ČLANI STROKOVNEGA SVETA SLG CELJE
David Čeh, Slavko Deržek, Marijana
Kolenko, Tomaž Krajnc, Rastko Krošl
(predsednik), Robert Vodušek

BORZA SLOVENSkih KARAKTERJEV

Avtorski projekt igralcev
SLG Celje in Željka Vukmirice

Krstna uprizoritev

REŽISER Željko Vukmirica

DRAMATURGINJA IN ZAPISOVALKA BESEDILA Tina Kosi

SCENOGRAFINJA IN KOSTUMOGRAFINJA Maja Ballund

GLASBENI OPREMLJEVALEC Željko Vukmirica

KOREOGRAFINJA Tina Valentan

ASISTENTKA DRAMATURGINJE

IN ZAPISOVALKA BESEDILA Aleksandra Blagojevič

IGRALCI

Kristijan Guček

Minca Lorenci

Barbara Medvešček

Damjan M. Tibovec

Barbara Vidovič

VODJA PREDSTAVE Zvezdana Štrakl Kroflič · ŠEPETALKA
Breda Dekleva · TONSKI MOJSTER: Uroš Zimšek · LUČNI
MOJSTER Dušan Žnidar · REKVIZITER Anton Cvahte ·
DEŽURNI TEHNIKE Rado Pungaršek · ŠIVILJE Zdenka
Anderlič, Dragica Gorišek, Ines Kroflič, Marija Žibert
· FRIZERKI Maja Zavec, Marjana Sumrak · ODRSKA
MOJSTRA Radovan Les in Gregor Prah · TEHNIČNI VODJA
Miran Pilko · UPRAVNICI Tina Kosi

Premiera 7. februarja 2008

Barbara Medvešček

Intervju z Željkom Vukmirico Kot da vas je strah biti to, kar ste. Slovenci.

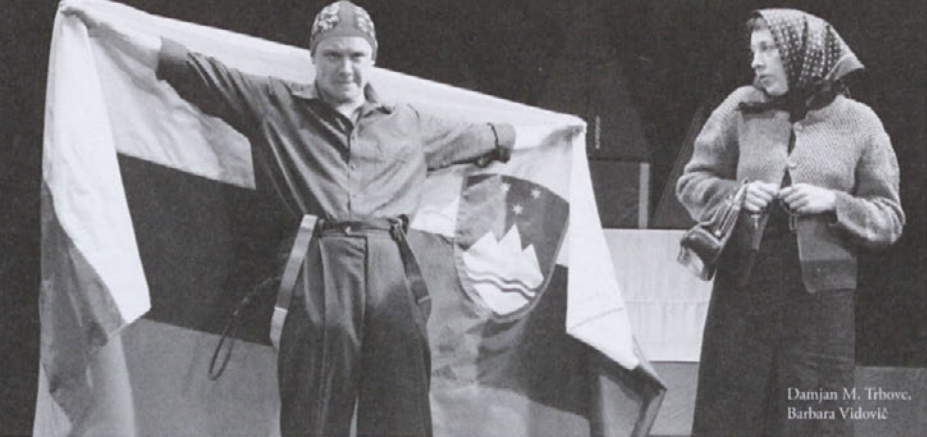
Slovenska publika te pozna predvsem po tvojih monodramah, zlasti po igri *Zgodovina moje neumnosti* (Povjest moje gluposti). Na gledaliških akademijah v Sloveniji in Hrvaški metode, po kateri nastajajo tvoje monodrame, učijo. Kje si se s tem spoznal in kdo te je tega naučil?

Leta 1975 sem na festivalu v Nancyju v Franciji videl nastop prof. Maria Gonzalesa, profesorja na akademiji dramskih umetnosti v Parizu in enega vodilnih igralcev v Théâtre du Soleil, slavne režiserke Ariane Mnouchkine. Igral je lik modernega Pantaloneja v avtorski predstavi *Pogovor s publiko*, kjer se je lik iz commedie dell'arte v resnici pogovarjal s publiko. Takrat sem bil študent tretjega letnika zagrebske igralske akademije, kjer sem bil popolnoma nezadovoljen. V Mariu Gonzalesu sem našel svojega učitelja metode »Chorus«, ki se jo je on

naučil od znanega pedagoga Jacquesa Lecoquea, kot tudi cela Arianina skupina. Spoznali smo se, ko je bila naša gledališka skupina *Pozdravi*, ki je dobila ime po istoimenskem Ionescovem zgodnjem dramoletu, zvezda festivala. To je bil čas, ko smo na festivalih imeli tudi skupne vaje in smo izmenjavali metode dela. Tam so bili vsi: Grotowski, Brook, Polivka ... le najboljši z obeh strani berlinskega zidu in še mi, neuvrščeni. Takrat smo Gonzalesa povabili v Dubrovnik, Split ... Odšel sem v Pariz, prof. Gonzales pa je privolil, da bo moj mentor in mi dovolil uporabo metode. Gledališče je takrat imelo moč, bilo je v fazi državne neposlušnosti. Levo orientirano. Nevarno, ne pa plačana opozicija, v kar se je gledališče kasneje deformiralo. S padcem berlinskega zidu se je vse spremenilo. Nič več ni važno, kaj govoriš, ampak

kako. Lahko udrihaš čez predsednika in državo, nikar pa se ne zameri Coca-Coli, Philipsu ali katerikoli drugi korporaciji. Kot pravi Grotowski v knjigi *Revno gledališče*, »lahko si svoboden, cena za to pa je siromaštvo.«

Tvoj pristop k ustvarjanju predstave je zelo zanimiv in za nas drugačen. Nam lahko poveš kaj o tem? Gledališče je izgubilo družbeni ugled. Uspavana primadona je užaljena. Postalo je državna institucija, kot je vojska, policija, bolnica, šola in pošta. Najboljše od gledališča takoj pograbitava televizija in film. Najboljše pisce, glasbenike, igralce in vse ostale poklice so vzeli mediji. Ostalo je le še malo tradicije in zaljubljenecv v gledališče. Spet se polnijo stadioni in arene z masovno populistično subkulturno zapeljivostjo.

Damjan M. Trbovc,
Barbara Vidovič

To se je v gledališču zgodilo že v času rimskega imperija. Gledališče je na ulici pred cerkvijo preživelo zahvaljujoč *commedie dell'arte*, dokler se ni spet vrnilo v topel in zaprt prostor in s tem v nevarnost. Poleg tega so tu še mediji, ki narekujejo (main stream) produkcijo. Gledališče je najmočnejše, kadar je v prostoru svojega znanja, to znanje pa je znanje transformacije in transpozicije v živem prikazovanju.

Metoda »Chorus«, v njene skrivnosti me je uvedel prof. Gonzales, je v bistvu iskanje socialnega ravnotežja v družbi z živo reakcijo na družbeno dogajanje. Govorili so, da je gledališče ogledalo življenja, ustvarili pa so muzej preteklega življenja.

Film in televizija ta problem lažje rešujeta. Ogledalo se je razbilo na male koščke. Mediji so sproducirali zavest o tem, da je vsako življenje pomembno, in mi poslušamo na poročilih o petih mrtvih v Bagdagu. Individualizacija na globalni ravni je odprla vrata monodrami in osebnemu pogledu, kamor spada tudi tisto, kar se nesrečno imenuje stand-up. Jaz seveda ne verjamem samo v komedijo ali samo v tragedijo, ker vsak dan povsod okrog sebe vidim samo tragikomedijo. Jemo sendviče in pijemo pivo ter gledamo, kako od bomb razmesarjeni ljudje ležijo v krvi in to je 'normalno'.

Vrnil sem se k samemu bistvu, k začetkom. To pa je KARAKTER. Človekov karakter je osnovno počelo

teatra. Karakterji ustvarjajo situacije, ki so refleksija realnosti. Skupine ljudi, celo države imajo svoj karakter. Predsokratiki so rekli, da je karakter človekova usoda. In to je res. Karakter je vedno postavljen nasproti *chorusu* (zboru). Kar spomnite se, kako težko je bilo še do pred kratkim biti poseben posameznik v socialistični uravnilovki, kjer je bil karakter kaznovan. Kapitalizem pa insistira na pojmu močne osebnosti (strong personality). Tranzicijske države so v iskanju karakterja in so zelo zmedene.

Jaz gradim predstavo iz karakterjev, ki jih poiščem skupaj z igralci in dramaturgi. Ko najdemo karakterje, jih postavimo pred chorus, v dialoge in monologe, in počasi na dan

privrejo specifični problemi okolja, v katerem so ti karakterji rojeni.

Kako vidiš Slovence? Ali se ti zdimo bolj »Balkanci« ali bolj »Avstrijci«?

Vidim vas kot avstrijske Šiptarje, hecam se, vi za Hrvate pravite, da smo panonski Slovenci. Kako vidim Slovence? Na morju ste glasnejši od Nemcev in bolj pijani kot Rusi, vseskozi nekaj ugovarjate in morate nekaj spiti, da se lahko začnete sproščeno pogovarjati. V Avstriji ste bolj zapeti in resni od Avstrijcev in le malo manjka, da ne začnete Avstrijcev opozarjati, da se ne držijo pravil, ki so si jih sami izmislili. Malo ste prenapeti. Na Balkanu ste

večji Balkanci od Balkancev, v Evropi pa bolj evropski od Evropejcev. Doma pa vas je sram zaseke, matevža, jote, Primičeve Julije, Vinka Globokarja, Vitomila Zupana in mi ponujate McDonalds, burek in čevapčiče namesto pohanih pišk, prekmurske gibanice, klobas in zaseke. Doma ste nekako pretihi in depresivni. Kot da vas je strah biti to, kar ste. Slovenci. Marljivi ljudje, ki v Begunjah izdelujejo plovila in gimnastične naprave za cel svet in prodajo štirideset milijonov plošč s svojo glasbo. Vas ali mesto s stotimi hišami, kot želite, s takim bruto dohodkom, da to navduši tudi Švicarja.

Kaj je zate komično?

Zame je komičen dojenček v vozičku, ki se bori s

spancem, pa vendar želi ostati buden, in tako tudi ko se moški, ki ga je žena zvelkla v gledališče, bori s spancem kot dojenček. Ni samo komičnega ali tragičnega, situacija je tragikomična. Skoraj vedno so življenjske situacije tragikomične. Pa če gre za pogreb ali poroko. Nekdo vas na cesti prosi za pomoč, vas pa tišči na stranišče. Ali pa še hujše, nekdo vam pove, da vas ljubi, vas pa tišči na stranišče. Karkoli naredite, ni prav. Zato imam rad Čehova in Buster Keatona.

Kaj je komičnega pri nas Slovencih?

Pri Slovencih - pod pogojem, da se razume, da so vse posplošitve zelo nevarne, in da govorim iz svojega zornega kota

- je torej tragikomično, ko naslednji dan po prekrokani noči poskušajo racionalno pojasniti svoje obnašanje v pijanosti in razumeti, zakaj so počeli, kar so pijani počeli. Zelo smešno mi je, ko iz strogega, otrplega in pravilnega obnašanja prehajajo v neformalno, 'bolj toplo' obnašanje. Veste, moj ded je bil Hrvat. Drugače hodim na dopust k vam na Jadran, pravzaprav imam vikend v Vodicach. Ti obrazi prej in potem so popolnoma različni, samo dejanje prehoda, torej kako to počnejo, to je fantastično. Polica na meji najprej vrne dokumente, šele potem se nasmehne in vpraša: »Kaj novega delate v teatru?«

Kot svobodnjak trenutno režiraš v instituciji. Kako vidiš prihodnost kulturnih institucij?

Prihodnost kulturnih institucij bo v večini primerov v iskanju

komercialnih oblik za preživetje. Čas, ki prihaja, ni več čas *homo politicusa*, ampak čas velikih korporacij. Politika bo manj vplivna od korporacij, tako bodo institucije v tej obliki kot glomazne, drage in tope konstelacije morale biti transformirane, imel sem predavanja »Chorusa« Grkom in Italijanom, kjer se je to že začelo. Danes pa tega znanja nimajo več. Njihova gledališča so v vedno slabšem stanju, v Italiji jih skorajda ni. Torej bo transformacija šla v smeri ustvarjanja kulturnih borz, ki že funkcionirajo v Nemčiji, Švici in Veliki Britaniji. Opera, balet in drage nacionalne kulturne hiše pa bodo prešle v obliko stroge ekskluzive samo za bogate in visoko družbo. Teatri bodo preživeli s spremembo profila v druge tipe ustanov, ki bodo v komercialne namene prodajale umetnost javnega

nastopanja in obnašanja v živem kontaktu. Zaradi medijev bodo ljudje vedno bolj osamljeni, gledališče pa bo imelo vedno večjo terapevtsko vlogo.

Ali se ti zdi, da gledališče izgublja svojo moč in vpliv? Gledališče je nedvomno izgubilo svoj vpliv in družbeni položaj. Na njegovem mestu sta danes radio in televizija. To je dobro, ker se je gledališče na ta način znebil politične kontrole. Prav tako je dobro, da se danes z gledališčem ukvarjajo ljudje, ki ga imajo v resnici radi. Gledališča niso več nacionalna, ciljna skupina se je zmanjšala in spremenil se je profil publike. V gledališče vedno bolj pogosto zahajajo gimnazijci in študentje, ker je to del izobraževanja, meščanski sloj, ki pa je v kapitalizmu osiromašen, pa se obrača k poceni zabavi, televiziji. Celo

Kristijan Guček

kinematografi doživljajo upad obiska. Prihodnost je na televizijskih ekranih doma, ki bodo s pomočjo internetne povezave omogočili izbiro tistega, kar ti je všeč in plačevanje od doma. Verjetno se bo nekaj podobnega zgodilo tudi v gledališču, kot televizijski šov s publiko v studiu. Danes stane samo en dogodek kakšne močne korporacije toliko, kolikor je letni proračun enega gledališča. Z druge strani bo umetnost chorusa postala še bolj cenjena zaradi teatarskega znanja živega kontakta.

Spomnim se, kakšen preplah je povzročil prihod elektronske glasbe in napovedoval izginotje klasičnih instrumentov. A elektronska glasba je povzročila poplavo etno glasbe, ki jo danes imenujejo celo 'world music'. Nekaj podobnega bo z gledališčem. Uprizarjali bomo slovenske obrede iz daljne preteklosti v sodelovanju s publiko, da se bo začutil duh obreda in dijonizijskih iger, iz katerih se je rodilo gledališče.

V pismu nekemu prijatelju Goldoni pravi, kako je končno doživel, da so

igralci nek prizor v igri odigrali tako, kot ga je napisal. Gledališče je vedno izgubljalo, ko je bilo zapleteno s politiko in državo. Uničili so ga tisti, ki so ga začeli zapisovati in režirati in ga s tem oddaljili od baze umetnosti. Ni slabo, da je slabo.

*Vprašanja je postavila
Aleksandra Blagojević.
Prevedla Tatjana Doma*

Minca Lorenč,
Kristijan Gudek

Kreativna institucija, kot je gledališče, zmeraj znova išče odgovore na določena vprašanja o ljudeh, času, družbi, politični situaciji ... Tudi iskanje lastnega humora je del iskanja lastne identitete. Tipični slovenski humor je pod poplavo ameriških humorističnih nanizank izginil. Zavedamo se, da je za osnovo komičnega eden od predpogojev anagnorisis – prepoznavanje (komične situacije pripeljejo do nagle spremembe smeri, kar pri gledalcih vzbuja smeh); enako pomembno pa je tudi kolektivno predznanje. Kolektivno predznanje lahko nastane znotraj kroga ljudi, ki jih družijo skupna preteklost, skupne izkušnje, skupna narodna zavest ... Kolektivno predznanje je pogojeno z družbenozgodovinskimi situacijami ali s skupnimi zasebnimi izkušnjami družinskega ali prijateljskega kroga.

Znotraj ustvarjanja predstave *Borza slovenskih karakterjev* smo se skušali ukvarjati s tem, kar je tipično za predstavnike slovenskega naroda – ali smo resnično narod zafrustrirancev in nergačev, kmetavzarjev in propadlih napol intelektualcev? Komično je zmeraj vezano tudi na negativno plat človeških značajev. Saj je v komediji že od antike naprej veljalo pravilo, da komedija opisuje vsakdanjost in pritlehno stvarnost malih ljudi, smejimo se pa lahko tistim, ki so od nas šibkejši, neumnejši, manj spretni ... Poskušali smo odkriti določene tipe slovenskih značajev. V Sloveniji je zanimivo dejstvo, da se temperament in značaj ter tipične lastnosti posameznikov izjemno razlikujejo glede na geografsko področje: razlike med Štajerci, Gorenjci, Primorci, Prekmurci in drugimi so ogromne.

Pogosto se nam dozdeva, da smo si po tipu značajev podobnejši z ljudmi, ki živijo na drugi strani meje, ki se dotika našega področja bivanja, kot pa z lastnim narodom v isti državi. Značilnost komedije je v tem, da so liki tipizirani, kar pomeni, da se v igri pojavljajo kot dramske osebe, ki imajo takšne telesne, psihološke in moralne lastnosti, ki so publiki vnaprej znane in se tekom igre ne spreminjajo. Ravno skozi svojo tipičnost pa tipi služijo za nazorno prikazovanje situacij, odnosov ... S pomočjo določene poudarjene psihološke poteze, z družbenim okoljem ali opravljanjem določene dejavnosti se gledalec z lahkoto identificira z njim. Tip je v resnici nadčasovna kategorija, saj se od antike do danes ni veliko spreminjal: primitiven bahač, skop starec, svetohlinec, goljuf ...

Tina Kosi
Borza slovenskih
karakterjev

Damjan M. Tribovec,
Barbara Vidovič

Tako lahko že v Teofrastovih *Značajih* beremo o stiskaštvu, kjer je zapisano, da stiskač »pri gostiji, ki jo plača skupaj s prijatelji, šteje, koliko kozarcev je kateri izpil ... vsak dan kontrolira mejnike, ali še stojijo na svojem kraju.« O nergaču je zapisal: »Nergaštvo je neosnovano godrnjanje nad vsem, kar kdo dobi ... Ako najde na cesti mošnjo denarja, zagodrnja: ›Seveda, kaj prida še nisem nikoli našel.‹ « Teofrast se je lotil tudi pijancev: »Pijan kot mavra, še ves omamljen

od požrtije in popivanja prejšnjega dne, se opoldne z največjo muko prebudi. Pa ne more pogledati proti svetlobi, zakaj oči so mu vlažne od pijače, oslepljene od solza, motne in zlepljene. Tudi nima toliko moči, da bi se sam dvignil iz postelje, preveč je oslabil: po žilah se mu pretaka vino namesto krvi. Končno ga spravijo iz postelje: opira se na dva človeka, ves je omotičen in izčrpan od ležanja ... Z upognjeno glavo in klecajočimi koleni se mrtvaško bled privleče

iz spalnice naravnost v jedilnico. Tam ga že čaka pivska tovarišija ...« Iz zgoraj navedenih primerov lahko ugotovimo, da se lastnosti in navade posameznikov od antike do danes niso bistveno spremenile.

Ob tipičnih pa smo dramskim osebam skušali dodati tudi individualne lastnosti, ki smo jih pogosto vezali na naše tipično okolje. Da bi dramske osebe delovale čimbolj pristno, smo uporabljali dialekte, različne socialne in družbene

sloje prebivalstva. Skozi fragmentarno dramsko strukturo smo želeli prikazati posebne in obče lastnosti predstavnikov našega naroda.

Posebnost igralske metode je v tem, da vsak akter svoj lik razvije iz živali, ki jo humanizira. Pri tem prevzame določene lastnosti živali (dobro sliši, je nemiren, je počasen ...) in jih aplicira na človeški značaj. Za vsak lik si izmisli njegovo biografijo. Različni karakterji, ki pri

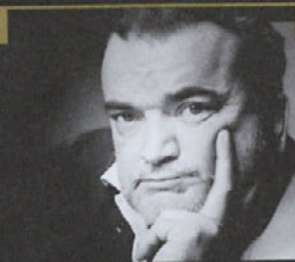
tem nastajajo, stopajo v medsebojna razmerja, kjer prihaja do soočanj, ki se odvijajo na različnih nivojih. Igralec v tem procesu sodeluje kot ACT AUTHOR in ne le kot interpret posameznih vlog, saj tudi njegovo besedilo izhaja iz karakterja vloge. Prednost teh besedil je, da se organsko izpeljejo iz določenega lika in delujejo avtohtono.

Dinamičnost in raznovrstnost posameznikov in njihovih medsebojnih

razmerij postavlja pred gledalca tipiko sodobne slovenske družbe, s svojim iskrenim humorjem spregovori o naših značilnostih in gledališče postane ponovno ogledalo družbe.

Literatura:

Teofrast: Značaji, Knjižnica Kondor, Mladinska knjiga, Ljubljana, 1971.
Patrice Pavis: Gledališki slovar, Knjižnica MGL, Ljubljana, 1997.
Denis Poniž: Na poti h komediji, Društvo 2000, Ljubljana, 1997.

Željko Vukmirica, režiser

Željko Vukmirica se v SLG Celje predstavlja prvič – kot idejni vodja projekta in režiser.

Željko Vukmirica je vsestranski gledališki avtor. Igra, piše in režira. Je eden izmed najpopularnejših zagrebških igralcev. Rodil se je leta 1953 v Zagrebu in leta 1976 diplomiral na Akademiji za gledališče, film in televizijo. Po končanem študiju je postal član Teatra ITD in bil eden izmed soustanoviteljev gledališke skupine Pozdravi z Ivico Boban, ki je bila v tistem času znana po svojem delu v 'fizičnem gledališču' v Moskvi. Njihova prva uprizoritev Ionescove zgodnje igre Pozdravi (Les salutatios) je postala mednarodni hit. Z njo so gostovali v Italiji, Nemčiji, Rusiji, Franciji, Španiji, Venezueli, Kolumbiji, Mehiki, Panami, Gvatemali, Costa Rici in na Poljskem. Igro so odigrali štirikrat. Udeležil se je več gledaliških delavnic, spoznal in nastopal je z mednarodno priznanimi gledališkimi umetniki, kot so E. Barba, J. Grotowski, P. Brook, J. Lecoque, M. Gonzales, skupina Théâtre du Soleil, Cecilly Berry ... Predaval je na zagrebški Akademiji za gledališče, film in televizijo ter leta 1979 ustanovil igralski studio v HNK v Splitu. Tam se je izoblikovala vodilna generacija hrvaških igralcev. Samostojno kariero je začel s svojo monokomedijo (avtor besedila, režiser in izvajalec) Zgodovina moje neumnosti, ki jo je v letih od 1979 do 2007 odigral več kot tisočkrat.

Med leti 1987 in 1990 se je na dramski akademiji v Parizu usposabljal pri prof. Mariu Gonzalesu, kjer se je spoznaval z metodo »Chorus«.

Poleg Zgodovine moje neumnosti je ustvaril še več predstav (Kharmasies, Urejena realnost, Gluhlampe ...). Igral je v več filmih, med katerimi je najbolj znan Stoppardov Rozenkranc in Gildenstern sta mrtva, skupaj z Richardom Dreyfussom, Garyjem Oldmanom in Timom Rothom. Poleg tega pa je avtor več kot dvestopetdeset ur televizijskega programa.

Od leta 1984 do 1991 je bil član dramskega gledališča Gavella, kjer je nastopal v delih Shakespearea, Čehova, Beaumarchaiseja, Horvátha, Stopparda in drugih.

Skupaj s Srdanom Sorićem je ustanovil laboratorijski »Teatar Simul«, ki se je proslavil s predstavo Gluhlampe.

Je koproducent igranega filma Nausikaja (režiser Vicko Ruić), ki je bil leta 1996 nominiran za oskarja.

Leta 2000 mu je hrvaško združenje dramskih igralcev podelilo nagrado za najboljšega igralca leta.

Poučuje metodo »Chorus« po Mariu Gonzalesu. Njegove pedagoške izkušnje vključujejo delavnice v Švici, Sloveniji, Avstriji, Grčiji, v ZDA, Bosni in Hercegovini, na Madžarskem in na Islandiji. Trenutno vodi umetniško organizacijo ActLab in sodeluje z gledališčem v angleškem jeziku v Zagrebu (English Language Theatre Zagreb).

Tina Valentan, koreografinja

Svojo plesno pot je začela v Plesni izbi v Mariboru in jo nadaljevala na umetniški akademiji v Amsterdamu, kjer je leta 2007 diplomirala na koreografskem oddelku za razvoj novega plesa. Zanima jo raziskovanje mej razumevanja in pojmovanja plesa v družbi, ki za njo ni le nekaj estetsko atraktivnega, akrobatskega in virtuoznega, temveč gibajoče se telo v odnosu z okolico, ki se zaveda svoje sporočilnosti. Njena zadnja predstava Golden Elixir (2007) je nastala v času njenega gostovanja pri nizozemski plesni skupini Krsitine de Chatel. Kot plesalka in koreografinja je v zadnjem času sodelovala na plesnih festivalih Act Festival v Bilbao, Its Festival v Amsterdamu in Masdanza na Kanarskih otokih.

Aleksandra Blagojević, asistentka dramaturginje

S SLG Celje je že sodelovala kot asistentka dramaturginje pri uprizoritvi drame Slavka Gruma Dogodek v mestu Gogi (sezona 2006/2007). Študirala je na Akademiji umetnosti »BK« v Beogradu, smer dramsko pisanje in scenaristika – dramaturgija in gledališka režija (pri profesorjih Siniši Kovačeviću, Miodragu Vitezoviću, Mojmiru Petroviću, Veljku Abramoviću, Mirjani Karanović ...), kjer je leta 2006 diplomirala. Leta 2004 je bila proglašena in nagrajena za študentko generacije. Leta 2005 je bila premierno izvedena njena radijska drama Plastika na Radiu B 92, leta 2006 pa je bila objavljena njena drama Iniciacija duše v zbirki Srpski moderni pisci našeg doba. Kritike je objavljala v časopisu Ludus. Po diplomi se je vpisala na podiplomski študij, smer teatrologija in scenski dizajn. Člani Akademije so objavili njeno ustvarjanje in reference v šolskem biltenu kot delo ene boljših in perspektivnejših diplomantk Akademije umetnosti »BK« v Beogradu.

Leta 2007 je ustanovila Gledališko šolo MOMENT, v koprodukciji Drame SNG Maribor. Šola deluje že leto in pol in jo obiskuje 25 slušateljcev.

Pod njenim režijskim vodstvom je nastala predstava 10 let knjige v Mariboru, avtor besedila Borut Gombač (Drama SNG Maribor).

V skupini Aleja je režirala predstavo L.I.S.T.E.N.I.N.G., avtorici besedila Nataša Šišernik in Aleksandra Blagojević. S predstavo so gostovali v Italiji, v pokrajini Trento. V produkciji Mesta žensk je nastala tudi predstava Measure with micrometer, mark with chalk, cut with axe when the moon is increasing (koreografinja in izvajalka Tina Valentan), kjer je sodelovala kot dramaturginja. Napisala je več dramskih besedil in scenarijev.

BORZA SLOVENSKIH KARAKTERJEV

Odlomka

Prvi odlomek

MINCA: Neznanec, zakaj ješ meso? Pomisli neznanec, pomisli: majhen pujssek, majhen pujssek, a on morda ni živ? Majhen pujssek morda ne joče, ko njegovo mamico odtrgajo od njegovega majhnega rilčka? Neznanec, zakaj ješ meso? Neznanec, vrnimo se na začetek, zapri oči neznanec, vrnimo se, kjer se vse začne. Brat moj, sestra, pridita na zelenico, na lepo mirno zelenico, da čutiš sonce, vetrček, mir, zelenica in naenkrat nek šum. Nekaj slišiš, nek glas, ne, ni glas, glasek je, majhen cvilež in potem ga zagledaš: pujssek, majhen pujssek, in mu pomahaš: »Pujsek!« - in on te pogleda, prestrašen. Velikokrat je že videl človeka in dobro ve, da človek pujsu ni prijatelj. »Pujsek,« pokličeš ga: »Pujsek!« in on te prestrašeno pogleda. Že hoče zbežat, ampak ne ... in te pogleda z

drobnimi plavimi očkami in še vedno prestrašeno, vendar odločno, začne počasi hoditi proti tebi in pride majhen pujssek. Dolgo se gledata in ti iztegneš roko in pujssek iztegne parkeljček in ti iztegneš drugo roko in pujssek iztegne drugi parkeljček. Slišita zvoke narave pok, pok - vejica, šš - listek, žubr, žubr- žubori potoček.

In gledata se in vesta, da sta eno. In zaplešeta ples življenja: hop, hop, hop. Opa, pujssek. Neznanec, a boš še jedel meso? Brat moj, moja sestra, a bosta še jedla zrezke? Oče, mati, a bosta še jedla Poliko? A bosta? (*telefon zazvoni*) Ja, rekli smo 1000 eurov, lahko kar nakažete na moj račun 000527826. Ja, ja, v sredo. Hvala.

A boš, neznanec, a boš res?

Drugi odlomek

BARBARA Kak to mislite, da četrtrič več ne bom prišla? Jasno, da ne bom prišla, ker bom danes skopala pa basta. Alo!

KRISTIЈAN Ja, dans boš kopala, če boš kopala, si boš skopala grob.

BARBARA Nič si ne bom skopala groba, kopala bom za cev pa da bomo kable dali not. To bom skopala, pa basta. Ti je to jasno, pizda, da se ne boš grebo, en meter, en kurčevi meter, ti je to jasno? Nea me jebi.

KRISTIЈAN Ga vidiš (*ji pokaže zobotrebec, ki ga žveči*)?

BARBARA Ja, vidim ga, vidim, kaj je zaj?

KRISTIЈAN Za tolko ne.

BARBARA Pa daj, ne seri, ded, čuj, jaz nimam cajta se cele dneve prepirat tu s tabo pa samo sem hodit. Mene vsi na šihlu zajebavajo, zato ker sem baba, da nea moram ene lukne skopat. Razumeš ti to. Ne boš ti mene jebo, kaj boš ti mene drko? Razumeš, kaj te mene boli kurac, če je to tvoj meter ali občinski meter al koji kurac meter. Jaz bom tu kopala pa basta.

KRISTIЈAN Kopaj tle dol, kopaj dva metra nižje.

BARBARA Pa pizda, si ti hudoben in težek.

KRISTIЈAN Ti, meni je vseeno, če si ti baba al žaba al moški, čifur če si, na moji zemlji ne bo nobeden kopal, pa tam se drž, boljš, da ne stopiš sem, sam to ti povem.

BARBARA Čuj, kaj ne bom stopla, zdaj bom stopla ko vlka.

KRISTIЈAN Boš ja, boš, sam probaj, sam probaj.

BARBARA Kaj naj probam, kaj naj probam, kaj vi ne razumete, da so to optični kabli, to ni zaj neki drek.

KRISTIЈAN Zakuga bi jaz rabu te kable?

BARBARA Mate froca vi kakega doma?

KRISTIЈAN Mam.

BARBARA No, kolko je star?

KRISTIЈAN 16.

BARBARA Pa kaj mulc živi brez interneta pa brez kabske, al kaj?

KRISTIЈAN Bom mu jaz že dal internet. Saj mam dost zemlje pa krave. Saj je treba živino nafujtrat ... Kaki internet?

BARBARA Kaki internet, pizda. Ja, pa kaj ti več, kaj je to tehnologija, pizda, kaj ti še vedno z navadnim ... onim oralom orješ tvojo zemljo?

Objavljena odlomka besedila sta bila zapisana po improvizacijah na vajah za predstavo Borza slovenskih karakterjev in lahko odstopata od besedila predstave.

Evropski vici o Slovencih

Če na ulici v Ljubljani odpreš dežnik, moraš paziti, da ne zadaneš koga v oko v Mariboru.

Slovenci ne potrebujejo mobilnih telefonov. Komunicirajo lahko tako, da jodlajo z enega konca države na drugega.

Zakaj skakalci v Planici ne skačejo dlje kot 250 metrov? Ker bi pristali v Italiji.

Zakaj rabijo Slovenci radarje? Za zabavo.

Najkrajši vic na svetu: par se sprehaja po slovenski obali ...

Kakšne barve so slovenski patroljni čolni? Oba sta modra.

Pije kot Rus,
kuha kot Italijan,
ljubi kot Francoz,
dela kot črnc,
je škrt kot Škot,
? kot Slovenec.

Jaz sebe vidim kot _____.
Drugi me vidijo kot _____.
V resnici sem _____.

Barbara Vidovič

Barbara Medvešček

Minca Lorenci

Barbara Medvešek,
Krišijan Guček

Borut Smrekar, pomočnik upravnice

Borut Smrekar je leta 1983 diplomiral na Pravni fakulteti v Ljubljani in prejel Zoretovo nagrado za diplomsko delo, ter na Akademiji za glasbo v Ljubljani v razredu prof. Dubravke Tomšič Srebotnjak (klavir). Leta 1988 je z odličnim uspehom diplomiral še iz dirigiranja na Akademiji za glasbo v Ljubljani v razredu prof. Antona Nanuta. Leta 1993 je magistriral na Akademiji za glasbo s temo Vodenje zbora, leta 1997 pa je doktoriral s temo Problem retuš orkestrskega zvoka v Beethovnovih simfonijah. Ob študiju se je vseskozi tudi strokovno izobraževal: na Hochschule für Musik und darstellende Kunst na Dunaju (1988-1990), na Hochschule für Musik in München, dirigentski kurzi pri Siru Colinu Davisu (1994), International Visitor Program »Performing Arts in U. S. Society« (U. S. Department of State) (2005). Med leti 1985 in 1987 je bil zaposlen kot sodni pripravnik na Višjem sodišču v Ljubljani, v sezoni 1990/1991 kot dirigent zbora SNG Opere in baleta Ljubljana, med leti 1991 in 1998 je bil asistent s področja dirigiranja na Akademiji za glasbo v Ljubljani, v sezoni 1996/1997 je vodil Slovensko komorno glasbeno gledališče, od leta 1998 do 2005 pa je bil ravnatelj SNG Opere in baleta Ljubljana. Od leta 1990 do 2006 je kot dirigent sodeloval s Slovensko filharmonijo, Vojvodinsko filharmonijo, Camerato Labacensis, SNG Opero in baletom Ljubljana, SNG Maribor, zborom in inštrumentalisti HRT Zagreb ... Bil je član večih mednarodnih glasbenih žirij (med drugim na tekmovanju Belvedere na Dunaju). Prevedel je več opernih libretov: Menotti Medij (The Medium), Menotti Konzul (The Consul), Weil (Brecht) Mahagonny Songspiel, Ulmann (Klein) Atlantski cesar (Der Kaiser von Atlantis), Poulenc (Apolinaire) Tejrezijeve dojke (Les Mamelles de Tiresias) (soavtor Primož Vitez), Walton (Dehn) Medved (The Bear), Kozina Ekvinokcij (Ekvinocijo). Od oktobra 2007 je zaposlen kot pomočnik upravnice v SLG Celje.

Napovedujemo

Eugène Ionesco

STOLI

(Les Chaises)

Tragična farsa

REŽISER

Miha Golob

Dogajanje Stolov (Les Chaises) je postavljeno na osamljen otok, kjer Starec in Starka vneto pripravljata stole za množico gostov. Ko gostje prispejo, se izkaže, da so nevidni. Starec in Starka jih posedata na stole, vljudnostno klepetata z njimi, v pogovorih pa jim razkrijeta svoje spomine – nejasne in skrivnostne. Soočeni smo z brutalno resnico sveta, ki je utemeljen na laži in fikciji, v tem svetu pa se prepletajo človeške želje, podzavest, iluzije, samota in odtujenost, iz tega pa izhaja absurdna komika, ki zastavlja vprašanja o smislu bivanja.

Premiera 14. marca 2008

Gledališki list Slovenskega ljudskega gledališča Celje
Letnik 57, sezona 2007/2008, številka 1
Izdaja Slovensko ljudsko gledališče Celje.
Vse pravice pridržane.

Cena te številke je 2 €.

V skladu s 13. točko prvega odstavka 26. člena
Zakona o DDV davek ni obračunan.

Za izdajatelja Tina Kosi
Urednica Tatjana Doma
Lektorica Jasna Prebil
Fotograf Damjan Švarc
Oblikovalec Matjaž Tomažič/Kontrastika
Tisk Grafika Gracer
Naklada 1.000 izvodov
Celje, Slovenija, februar 2008

SLG Celje si pridržuje pravico do
spremembe programa.

Sezona 2007/2008

REPERTOAR

Richard Bean

EVROFILIJA

Režiser Boris Kobal

premiera 28. septembra 2007

Jon Fosse

PUNCA NA ZOFI

Režiserka Tijana Zinajić

premiera 30. novembra 2007

Avtorski projekt igralcev SLG Celje
in Željka Vukmirice

BORZA SLOVENSКИH KARAKTERJEV

Režiser Željko Vukmirica

premiera 7. februarja 2008

Eugène Ionesco

STOLI

Režiser Miha Golob

premiera marca 2008

ODERPODODROM

John Steinbeck

LJUDJE IN MIŠI

Režiser Samo M. Strelec

premiera maja 2008

in za otroke

Kajetan Kovič

MAČEK MURI

Avtorica dramatisacije Romana Ercegovič

Režiser Matjaž Latin

Skladatelj Jerko Novak

premiera 6. oktobra 2007

Celje - skladišče

D-Per

GLEDALSKI L.

97/2007/2008

5000023042 . 4

COBISS